

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 931/2018
12.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адв. Николе Тадића поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 41/17 од 12.02.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 145/18 од 12.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адв. Николе Тадића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 41/17 од 12.02.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 145/18 од 12.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 41/17 од 12.02.2018. године, окривљена АА оглашена је кривом због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеном „ББ“ досуђен је имовинско правни захтев, па је окривљена обавезана да оштећеном исплати износ од 10.967,78 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени „ВВ“ ... ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена је ослобођена обавезе плаћања судског паушала.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 145/18 од 12.07.2018. године, одбијена је као неоснована жалба Основног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљене АА, адв. Николе Тадића, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 41/17 од 12.02.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адв. Никола Тадић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА, адв. Никола Тадић у захтеву за заштиту законитости указује да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 61. КЗ, и радње које су окривљеној стављене на терет под тачком 1) и 2) изреке првостепене пресуде не садржи елементе бића кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, већ кривичног дела ситна крађа из члана 210. КЗ, као и да се не ради о продуженом кривичном делу, и са тим у вези да је повређена и одредба члана 438. став 1. тачка 7), тиме што су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, јер се гоњење за кривично дело ситна крађа из члана 210. КЗ, предузима по приватној тужби, па јавни тужилац није овлашћен да окривљену гони за наведена кривична дела, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

По налажењу Врховног касационог суда, а насупрот наводима захтева браниоца окривљене, из чињеничног описа кривичних дела из тачке 1) и 2) изреке првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је окривљена правноснажном пресудом оглашена кривом.

Наиме, без значаја је чињеница на коју бранилац окривљене указује, да вредност одузетих ствари, односно прибављена противправна имовинска корист опредељује правну квалификацију кривичног дела и притом указује да се у конкретном случају ради о кривичном делу ситна крађа, обзиром на то да из описа дела произилази да окривљена није ишла за тим да прибави себи малу имовинску корист, јер иста у тренутку извршења дела није знала колика је вредност одузетих ствари, односно да проузрокује малу штету, па се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да се у конкретном случају ради о кривичним делима ситна крађа из члана 210. КЗ.

При том, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је суд правноснажном пресудом радње окривљене под тачком 1), 2) и 3) изреке

првостепене пресуде квалификовао као продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Дакле, радња описане у тачкама 1) 2) и 3) изреке првостепене пресуде окривљена је предузела у временском континуитету и то коришћењем исте ситуације (то јест непажњу оштећених), због истоврсности предмета дела и места извршења дела (продајни простори), како је то наведено у разлозима првостепене пресуде.

Како продужено кривично дело чини више истих или истоврсних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца која представља целину због постојања најмање две од околности наведених у члану 61. КЗ, а првостепени суд је у разлозима пресуде навео факултативне околности (коришћење исте ситуације и истоврсност предмета дела, као и истоврсност места извршења кривичног дела), то се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене истиче да су у конкретном случају не ради о продуженом кривичном делу.

Имајући у виду чињенични опис и правну квалификацију кривичног дела за које је окривљена оптужена и оглашена кривом правноснажном пресудом, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају јавни тужилац овлашћени тужилац за кривично гоњење окривљене, јер је у питању кривично дело које се гони по службеној дужности, а не по приватној тужби како се то неосновано истиче захтевом браниоца окривљене.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у погледу повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одбио захтев за заштиту законитости браниоца окривљене и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић